



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Рев2 1120/2021  
25.08.2022. године  
Београд

## У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Зоран Чукановић, адвокат из ..., против туженог „Futura Plus“ АД из Новог Београда, кога заступа пуномоћник Божур Лакетић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1101/19 од 11.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 25.08.2022. године, донео је

## ПРЕСУДУ

**ПРЕИНАЧУЈУ СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1101/19 од 11.09.2019. године и пресуда Трећег основног суда у Београду П1 1181/14 од 04.06.2018. године тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи решење туженог заведено под бројем .. од 03.10.2013. године којим је отказан уговор о раду тужиле, да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад и да тужиљи исплати трошкове поступка у укупном износу од 150.750,00 динара, као неоснован.

**ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужилца АА из ... да туженом „Futura Plus“ ад са седиштем у Београду, на име трошкова поступка исплати износ од 100.550,00 динара, у року од 8 дана по пријему пресуде.

## Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1101/19 од 11.09.2018. године одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 1181/14 од 04.06.2018. године, којом је усвојен тужбени захтев тужиле АА из ..., и поништено решење туженог „Futura Plus“ АД Београд, Нови Београд, заведено под бројем .. од 03.10.2013. године, којим је отказан уговор о раду тужиле, као незаконито, обавезан тужени да тужиљу врати на рад, као и да јој накнади трошкове поступка у износу од 150.750,00 динара, док је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка у износу од 63.750,00 динара, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), па је оценио да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује посебно на остале битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија, у смислу члана 407. став 1. тачка 2. и 3. ЗПП, може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог на пословима продавца у киоску почев од 1991. године, а анексом број 2, уговора о раду од 20.12.2007. године распоређена је да обавља послове продавца у сектору продаје код туженог, које је и обављала до дана доношења решења о отказу уговора о раду 03.10.2013. године. Директор туженог је донео одлуку бр. .. од 20.08.2013. године, по којој су запослени, који обављају послове продавца у малопродајним објектима, почев од 19.08.2013. године у обавези да два пута дневно, и то пре почетка рада у малопродајном објекту, као и на крају радног времена, изврше у ПОС терминалу проверу садржаја фолдера са обавештењима, а Одлуком директора број .. од 28.01.2013. године организована је активна продаја робе достављача „НЕЛТ“, почев од 19.08.2013. године до 01.09.2013. године. Према овој Одлуци „активна продаја“ подразумева понуду робе из тачке 3. поменуте Одлуке, са циљем продаје исте сваком купцу, а запослени који обавља послове продавца у малопродајним објектима туженог су дужни да на основу добијеног писменог обавештења – налога Сектора менаџмента обављају активну продају робе бр. .. ТУЦ оригинал 21 Г. Тужиља није спровела „активну продају артикла“ који су се налазили на активној продаји, због чега је била кажњена 10% умањења зараде за август 2013. године, на основу решења туженог од 28.08.2013. године, због неспровођења „активне продаје артикла“ у дане када је извршена контрола малопродајног објекта (10.08.2013.). Иста повреда радне обавезе је узета као разлог за отказ уговора о раду у решењу од 03.10.2013. године којим је тужиљи престао радни однос са даном 24.10.2013. године (што је утврђено контролом 22.08 и 23.08.2013. године).

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање судови су утврдили да би тужиља, понашајући се на начин да нудећи производе на промоцији купцима који нису имали намеру да те производе купе, вршила прекршај и поступила супротно члану 22. Закона о заштити потрошача, у вези са чланом 17. истог Закона, што би даље значило да би учинила прекршај у смислу члана 160. тачка 8. и 10. тог Закона, па такве радње које су тужиљи стављене на терет не представљају повреду радне обавезе. У том смислу, тужиља није учинила повреду радне обавезе које су јој стављене на терет, из члана 19. став 2. тачка 1., 2. и 17. анекса уговора о раду, нити повреду из члана 134. став 1. тачка 1. и 2. Правилника о раду туженог, па нису испуњени услови из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, јер се понашање туженог као продавца, сматра насртљивом пословном праксом, у смислу члана 22. Закона о заштити потрошача, која је забрањена чланом 17. истог Закона.

Закон о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 61/05) је у члану 179. тачка 2. прописао да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји

оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање, потребу послодавца, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Правилником о раду туженог од 17.12.2013. године, као општим актом, у члану 134. је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе, као што су неизвршавање и неблаговремено и несавесно и немарно извршавање радних дужности и обавеза предвиђених законом, правилником и уговором о раду или ако запослени не извршава наредбе претпостављеног. Наредбом директора туженог, који је без сумње претпостављени тужилји, прописана је такозвана активна продаја, односно обавеза продавца да купцима нуди робу произвођача „Nelt“ у периоду од 19.08.2013. године до 01.09.2013. године, и то производ .. ТУЦ Оргинал 211“, са знаком да је производ на акцији. У поступку је несумњиво утврђено да је контролом од стране овлашћених лица у два наврата, у периоду у коме је постојала обавеза активне продаје, утврђено да тужилја такву активну продају није вршила. Из наведеног произлази да је тужилја извршила радњу која се може третирати повредом радне обавезе у смислу напред цитраних одредаба закона.

Тачно је, како то сматрају и нижестепени судови, да тужилја не би била дужна да врши обавезу чија радња представља противправно поступање односно забрањено деловање. У том смислу нижестепени судови сматрају да је активна продаја која је била наложена тужилји у конкретном случају забрањена, као вид насртљиве пословне праксе из Закона о заштити потрошача. Међутим, овакав закључак нижестепених судова се не може прихватити као правилан, јер се заснива на погрешној примени материјалног права. Одредбом члана 24. и 25. Закона о заштити потрошача („Службени гласник РС“ бр. 73/10), који се примењује у конкретном случају, прописани су случајеви насртљивог пословања односно облици пословне праксе који се сматрају насртљивим пословањем. Радња тужилје коју је била дужна да обави, односно да понуди продају производа са знаком да је на акцији, може се третирати као понуда за закључење уговора о купопродаји коју купац ни у ком случају није био дужан да прихвати, нити му се у изглед стављала било каква штета ако такву понуду не прихвати. С обзиром да је одговарајућим актима послодавца утврђена обавеза тужилје као запослене да истиче понуду у вези спровођења активне продаје, а да тужилја то није урадила, она је својом радњом учинила повреду радне обавезе која јој је стављена на терет, па је зато решење о отказу уговора о раду, у смислу напред цитраних одредаба, законито, па самим тим и тужбени захтев неоснован.

Врховни касациони суд је имао у виду истакнуту чињеницу да је тужилја за исту повреду радне обавезе већ кажњена новчаном казном, јер дана 10.08.2013. године није вршила активну продају производа, те да тужилја не може бити кажњена за исту повреду радне обавезе два пута. Међутим, из образложења решења о отказу уговора о раду произлази да је тужилја извршила повреду радне обавезе не само 10.08.2013. године, за шта је већ кажњена новчаном казном, већ и 22.08. и 23.08. исте године, а у вези Одлуке директора о активної продаји у периоду од 19.08.2013. године до 01.09.2013. године, због чега се не може сматрати да је тужилја већ кажњена за исту повреду радне обавезе, с обзиром да се решење туженог о отказу односи и на активну продају другог производа у другом временском периоду.

Из наведених разлога преиначене су нижестепене одлуке и тужбени захтев одбијен, као неоснован, на основу члана 416. став 1. ЗПП.

Тужена је у спору успела, трошкове поступка је тражила и определила, па има право на те трошкове, и то за заступање на три одржана рочишта по 18.000,00 динара и једном неодржаном рочишту 9.750,00 динара, за састав ревизије 33.000,00 динара и за таксу на ревизију 3.800,00 динара, укупно 100.550,00 динара, све према Адвокатској Таксеној тарифи. Зато је одлучено као у ставу другом изреке, у смислу члана 165. ЗПП.

**Председник већа-судија  
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић